

„Nezemřu, budu žít, budu vypravovat o Hospodinových činech. Aleluja! O život tě prosil; daroval jsi mu jej do nejdelších časů, navěky a navždy. Aleluja!“
(Žalm 118,17 / Žalm 21,5)

Skutky 10, 34-43

1. Korintským 15, 19-22

Jan 20, 1-18

Prázdný hrob/ Zjevení Marie Magdalské

Naše dnešní evangelium začíná za tmy – „když ještě byla tma“. V temnotě, kdy to vypadá, že se není z čeho radovat, pro nás začíná příběh Boží záchrany. Marie jde ve tmě. Na obloze ještě nevyšlo slunce, ale tma není jen venku. Je také v ní – v její duši a mysli. Prožívá obrovskou bolest ze ztráty milovaného člověka. Mnozí z nás stejnou nebo podobnou situaci známe. Vzbudíme se časně před úsvitem, ležíme na lůžku a svírají nás těžké myšlenky. Pak je lepší vstát a začít něco dělat. Nenechat se zcela paralyzovat strachem, smutkem, ale alespoň trochu jim čelit.

Marie spěchá ke hrobu. Chce být se svým žalem blízko mrtvého těla Ježíše. Chce se tam u jeho hrobu modlit, vždyť nic jiného už jí teď nezbyvá. V Janově evangeliu nejde Ježíše pomazat vonnými mastmi, to už udělali v pátek Josef z Arimatie a Nikodém.

První co ve velikonočním ránu uvidí je odvalený kámen od hrobu. To pro ni není dobré znamení. Očekává věci tak, jak mají podle lidských měřítek a pravidel být. Hrob má být zavřený. Odvalený kámen znamená jen další pohromu. Vůbec ji nenapadne, že právě odvalený kámen by mohl signalizovat nějakou naději, nějaký obrat k lepšímu. Ne, nechápe to. Naopak. „Ukradli nám Pána. Nejen, že ho zabili, ale ještě nebude mít ani hrob!“ Všechno je špatně. Nešťastná Marie běží pro pomoc k učedníkům.

Petr – skála – horlivý, prudký, přímý. Na cestě za Kristem mu patří mnohá prvenství, ale dnes je ten druhý. To Jan (ten, kterého Ježíš miloval) je dnes o kousek napřed. Spatřil vše a uvěřil. Co spatřil? Prázdný hrob a odložená plátna. Milovaný učedník pochopil, že to není konec. Šátek je úhledně svinutý, protože už nebude nikdy potřeba. Petr a Jan se v první chvíli dostali dál než Marie. Vešli do hrobu, nahlédli tu velkou velikonoční naději a radost a odešli domů.

Jejich víra byla teprve v začátcích, sotva zrozená, nejistá, chvějící se, nezralá, toužící po bezpečí domova. Sami si s tím vším nevěděli rady. Jak jinak by mohli nechat zoufalou plačící Marii samotnou.

Marie je opět sama se svým žalem a bezradností. Ve skutečnosti už není sama. Vidí v hrobě dva anděly. To pro ni tam byli posláni. Ptají se: „Proč pláčeš?“ Je tu někdo, kdo vidí, že pláče, kdo se o ni zajímá.

Evangelista zmiňuje jejich bílé roucho. Barva šatů andělů ukazuje na jejich svatost. Bílý oděv je šat nebešťanů a těch, kdo obstojí před Božím soudem. Přítomnost andělů a jejich rozmístění (sedí tam, kde měl Ježíš hlavu a nohy) má být pro Marii ohlášení triumfu života nad smrtí. Měla by se radovat, je k tomu důvod. Ale Marie o tom nic neví. Není ze svého vnitřního rozpoložení vytržena ani přítomností andělů. Prázdný hrob ji nepodnítil k víře, ale budí obavy. Kdo odnesl Pána? Židé, vykradači hrobů, Římané, Josef...proč?!

Marie ještě neví, že andělé jsou vždy posly zprávy, která říká - Bůh je blíž, než si člověk myslí. I Ježíše, který jí pokládá stejnou otázku: „Proč pláčeš?“ – považuje za zahradníka. Teprve, když ji osloví jménem, padají Marii klapky z očí. Sama by Ježíše nepoznala. Poznává jej, až když se hlasem plným něhy, který připomíná dřívější dny, osobně dotkne jejího srdce.

Kámen byl od hrobu odvalen ne proto, aby Ježíš mohl vyjít ven (víme, že procházel zavřenými dveřmi), ale aby učedníci mohli vstoupit dovnitř a nalézt víru. Mnohá další pokolení už nemohou vstoupit do hrobu a na vlastní oči uvidět složená plátna.

Máme však Písmo – Bibli. Ta nám dosvědčuje, že i Marie nedokázala nejprve pochopit slova Božích poslů, ale pak se sama stává poslem evangelia: „Ježíš Kristus vstal z mrtvých. Ježíš Kristus žije! Je tady s námi a nikdy nás neopustí. Haleluja.“

/Slovo na Hod Boží velikonoční 17. dubna 2022 Dana Kalivodová/